

[Mejdahl]

stort og uegennyttigt arbejde for at interessere den øvrige befolkning for at værne om de værdier, man har.

Derfor tror jeg, der er ganske god grobund for, at man, som der står i bemærkningerne, gennem en målrettet informations- og vejledningsindsats kan udbrede kendskabet til værdierne og til deres pleje og opretholdelse.

Jeg tror også, at byfornyelsesmidlerne bruges i større omfang end tidligere rundt om i landet, også i de tyndere befolkede områder, altså i småbyerne, bl.a. med det sigte at værne om bygninger og bymiljøer, som er bevaringsværdige. Hertil kommer også, at der er mange kommuner, der stiller krav i lokalplanerne til nybyggeriets udseende og til det sammenhængende udseende i nye udstykningsområder.

At kravet om 100-års-bestemmelsen ophæves, har vi ingen indvendinger imod. Det bør ikke være alderen alene, der er bestemmende for, om en bygning skal bevares. Vi er enige i, at arkitektonisk og kulturhistorisk værdifulde bygninger skal kunne fredes uanset alder. Men – for der er også et men ved denne sag – det er et stort apparat at sætte i gang. Vi har ca. en million bygninger fra før 1940, og der forestår således et kæmpearbejde for kommunerne med at registrere disse bygninger.

Jeg forstår godt, at Kommunernes Landsforening tog afstand fra registreringspligten. Det bliver en stor opgave oven i alt det andet, som kommunerne har at gøre.

Jeg har nok ikke samme forståelse for, at Københavns og Frederiksberg Kommuner ikke kan tilslutte sig lovforslagets hovedsigte, for ikke mindst i København ser vi eksempler på nedrivning af bygninger og bymiljøer, som måske skulle have været bevaret.

Jeg håber, at det nye kontor, som er oprettet i Planstyrelsen, må have en heldig hånd til at få alt det praktiske op at stå, så det hele ikke drukner i registre, papir og bureaukrati.

De tekniske opklaringer må vi tage fat på under udvalgsarbejdet, og jeg forudser, at der bliver en del spørgsmål; BBR-registeret må jo også kunne anvendes til dette formål.

I Venstre lægger vi vægt på, at de lokale vurderinger og beslutninger i høj grad bliver hørt også i disse sammenhænge.

Jeg kan heller ikke tilbageholde en betænkelighed angående § 32, der vedrører adgang til privatmands ejendom, men jeg håber, at min betænkelighed viser sig ubegrundet i praksis.

Nu må bevaringshensynet ikke gå så vidt, at det virker totalt lammende på erhvervslivets aktivitetsudfoldelse, og jeg har da også noteret med tilfredshed, at der i bemærkningerne står et afsnit om, at der ved registrering af specielt landbrugsbygninger bør tages hensyn til drifts- og produktionsmæssige forhold. Det må vel også gælde andre erhvervsejendomme, som hr. Baadsgaard var inde på i formiddags.

Der står i bemærkningerne, at kommunerne skal holdes skadesløse i økonomisk henseende. Det mener jeg også må gælde privatpersoner, hvis vi fra det offentlige side har en interesse i at bevare og vi derfor pålægger restriktioner og rådighedsindskrænkninger af privat ejendom.

Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger til lovforslag nr. L 180. De ændringer, der er foreslået deri, er nødvendiggjort af lovforslag nr. L 179 for at skaffe den fornødne lovhjemmel til at føre dette forslags intentioner ud i livet. Loven kan måske for nogle blive et forsinkende led, men jeg håber, at de kommunale myndigheder tager vide hensyn – det er ikke et ukendt begreb i kommunerne.

Jeg skal på Venstres vegne give tilslutning til lovforslagene og til et konstruktivt udvalgsarbejde.

Marianne Jelved (RV):

Det er et vigtigt miljø- og ikke mindst kulturpolitisk skridt, der tages med disse to sammenhængende lovforslag. Det er også et overordentlig ambitiøst projekt at registrere alle bygninger fra før 1940 med henblik på at sikre bevaringsværdige bygninger og miljøer.

Det er vigtigt, at vi får skabt rammer og muligheder for disse bevaringshensyn. Der har været og er vel stadig tendenser i retning af, at det er billigere at rive ned og bygge nyt end at renovere og bevare.

Resultaterne ses i den ene bygade efter den anden med bankers, forsikringsselskabers og andres prestigebyggerier.

Heldigvis er interessen og forståelsen for at bevare miljøer blevet større i almindelighed, men redskaberne til at gøre et målrettet og prioriteret arbejde har vist sig noget utilstrækkelige, og det er baggrunden for lovforslagene. Men hermed har Det Radikale Venstre ikke sagt, at vi skal bevare alt for enhver pris, men vi skal vurdere det bevaringsværdige set i en helhed og ikke kun i enkeltlementerne.